

«Punase Tähe»

lugejatega kohtub

LENINI ORDENI KANDJA, EESTI NSV TEE-
NELINE ÕPETAJA, EESTI NSV ÜLEMNÕUKO-
GU SAADIK, RAKVERE INTERNAATKOOLI

DIREKTOR

ANTS SILLAR

Eestis ju suurt etteku-
jutust Leninist ei ol-
nud. Hämmastas see,
missuguse tohtu aus-
tusega rääkisid need
inimesed tol ajal Leni-
nist... Kui Lenin veel
elaks, oleks meie elu
veelgi parem — niisu-
gused ütlemised sundi-
sid võrdlema Leninit
sõjaaja juhtidega.

Hiljem, kui hakkasin
ise Lenini teoseid uuri-
ma, kogesin, et mida
rohkem neid sai tundma
õppida, seda enam tema ideed
mulle andsid. Pärast sõda tuli
töötada Viljandimaal valla propa-
gandistina. See oli kollektivi-
seerimisperioodil, kus tuge vaja-
sid initsiatiivgrupid. Siis tuli
põhjalikult uurida Lenini põhi-
mõtteid, et neist igapäevases töös

lähtuda. Lenin rõhutas parteilist
printsiipaalsust, kindlameelsust
raskustest ülesaamisel. Mida roh-
kem tema põhimõtteid sai sel-
geks teha, seda kindlamana tund-
sin end ise. Ja 1947. aastal as-
tusin Lenini partei liikmekandi-
daadiks. Sellest peale olen suut-
nud mõningal määral tema nõu-
annete järgi elada.

KUIDAS SAI TEIST PEDAGOOG?

Demobiliseerusin Nõukogude
armeest 1945. aasta lõpul ja läk-
sin oma sünnikohta Viljandimaa-
le elama. Kohaliku Kabala Mit-
tetäieliku Keskkooli direktor,
kes juba minu koolipõlves seal
töötas, tegi mulle ettepaneku ha-
kata tööle koolis. Võtsin koha
vastu. Hiljem olin vanempioneer-
rijuht, siis tuli õpetajate puudu-
mise tõttu anda ka tunde. Nii

ma koolitöösse sisse elasin. Olin
õpetaja. Kui direktor läks pen-
sionile, edutati mind direktoriks.
Olin kodanlikul ajal saanud ma-
jandusliku kitsikuse tõttu ainult
keskhariduse, sellepärast tuli ha-
kata oma teadmisi täiendama.
Töö kõrval lõpetasin Tartu Õpe-
tajate Instituudi, seejärel 1957.
aastal Tallinna Pedagoogilise
Instituudi. Tol ajal töötasin Tü-
ri Keskkooli direktorina.

Nii sai minust pikkamööda
õpetaja. Lisan, et sõjaväes olin
teeninud kümme aastat.

INTERNAATKOOL, SELLE PROBLEEMID?

Minu isiklik seisukoht: inter-
naatkoolid on väga vajalikud
ka praegu. Tänu nendele on
saanud keskhariduse paljud lap-
sed, kellel teistes tingimustes
oleks see äärmiselt raske. Mõt-
len noori, kellel ei ole va-
nemaid või on neist ainult üks
või kelle vanemal töö iseloomu
tõttu ei ole võimalik oma last
kasvatada.

Ühtlasi olen seisukohal, et põ-
hikooli tüübiks ta kujuneda ei
saa, sest ühiskondlik kasvatus
ei ole põhiline — väga suur osa
kasvatases langeb kodule.

Internaatkoolide moodustami-
sel tehti vigu — rajati gigante
600 õpilasele ja paljud neist ei
saanud jalgu alla. Parimaks tüü-
biks loen meie oma, kus on õpi-
lasi 330 ümber ja seda alates I—
XI klassini. Siin on kasvatustöös

vanemate klasside lapsed noore-
matele eeskujuks ja õpetajatele
abiks.

Viimastel aastatel on inter-
naatkoolides õpilaste arv vähe-
nenud. Peamine põhjus — ülal-
pidamistasu ei ole päris õiglane,
see on suhteliselt kõrge. Näiteks
ei arvestata tulu, mis langeb ühe
perekonnaliikme peale, vaid võet-
akse arvesse laste arv. Need
probleemid on lahendamisel ja
on oodata muudatusi. Võib eel-
dada, et õpilaste arv selle tule-
musena kasvab.

Teise põhjusena õpilaste vähe-
nemisel tuleb märkida seda, et
vahepeal oli tendents muuta
internaatkoolid raskeltkasvatata-
vate asutusteks. Rõhutan, et in-
ternaatkoolid ei saa olla ega
ole raskeltkasvatatavatele laste-
le. Selleks on meil erikoolid.
Paistab aga silma, et paljud va-
nemad ja ka pedagoogid suuna-
vad lapsi internaatkoolidesse siis,
kui on ilmnenud tõsised rasku-
sed kasvatases.

Ülesanne seisab selles, et igas
perekonnas ja koolikollektiivis
tehtaks enne lapse kooli mine-
kut ja veel I klassis selgeks, kus
puuduvad tingimused õigeks
kasvatamiseks ja suunatakse need
õpilased kohe internaatkooli.
Ümberkasvatamine on raskem
kui kasvatus kohe õigesti
alustamine.

Internaatkoolid on vajalikud
ja need jäävad meile ka edaspidi.

LENIN TEIE ELUS?

Lenini kui isiksuse üle hakka-
sin järele mõtlema Suure Isa-
maasõja ajal, kui olin Nõukogude
Liidu tagalas ja puutusin kokku
sealsete Leniniga koos töötanud
inimestega. Meil kodanlikus